

РЕШЕНИЕ

№ 1823

гр. Варна , 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на втори декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Диана Д. Митева
Членове:	Цвета Павлова Пламен А. Атанасов
Секретар:	Албена И. Янакиева

като разгледа докладваното от Пламен А. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20203100502795 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Ротаро“ ЕООД, с ЕИК 124540594, със седалище и адрес на управление: с.Одринци, общ.Добрич, ул.“Единадесета“ №14, представлявано В.Д.М., действащ чрез адв.Д.В., с адрес за призоваване: *****, против Решение №3680/03.08.2020г. по гр.д. №16356/2019г. по описа на Районен съд Варна, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателят искове с правно основание чл.327, ал.1 от ТЗ вр. с чл.200, ал.1 от ЗЗД и чл.294 от ТЗ вр. с чл.86 от ЗЗД, за осъждане на “Перун Фууд“ ООД, с ЕИК 204564267, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к.“Чайка“ №68, вх.“И“, ет.4, ап.10, представлявано от П.С.Ж. и П.Х.К., със съдебен адрес: *****, чрез адв.К.М., да заплати сумата от 5956.03лв., от която 5129.60лв., представляващи стойността на доставени 16.03 тона пшеница тип “лимец“ по фактура №383/30.01.2018г. и 826.43лв., представляващи мораторна лихва върху главницата за периода от 14.02.2018г. до 16.09.2019г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда-11.10.2019г. до окончателното плащане на вземането.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна, е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Поддържа се, че съдът е извършил превратен анализ на събрани по делото доказателства, респективно е достигнал неправилен извод, че страните не са обвързани от договор за продажба на процесното количество пшеница тип "лимец". Поддържа се, че от доказателствената съвкупност по делото се установява, че страните са се намирали в твърдяната облигационна връзка по продажба на процесното количество пшеница на цена от 320лв. за тон, съответно че ответникът дължи претендираните продажна цена и обезщетение за забава, като са развити подробни съображения. На следващо място се поддържа, че предвид установеният договор за доставка на био лемец, в тежест на ответника е било да докаже, че е упражнил своевременно правата си по чл.194 от ЗЗД във връзка с възражението си, че стоката не е била придружена от сертификат за биопродукт, което той не е сторил. Моли се за отмяна на атакуваното решение и уважаване на предявените претенции, като и за присъждане на деловодни разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за нейната неоснователност. Поддържа се, че решението на първоинстанционния съд е законосъобразно и правилно, като се оспорват развитите от жалбоподателя доводи в обратна посока. Сочи се, че ищеца не е установил по несъмнен начин твърденията си за възникнало облигационно правоотношение между страните за доставка на процесното количество био лемец, като са изложени подробни доводи за недоказаност на претенциите. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение, ведно с присъждане на съдебни разноски за въззивната инстанция.

В открито съдебно заседание въззивника, не изпраща представител. Претендира разноски.

Въззиваемата страна, чрез процесуалният си представител поддържа оспорването на въззивната жалба. Претендира разноски.

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от

обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В разглеждания случай оплакванията на въззивника съставляват оспорване на изводите на първоинстанционния съд, че не е доказана твърдяната от ищеца облигационна връзка, респективно че не налице основание за плащане на претендираната цена за доставена пшеница. Така направените оспорвания не съставляват новонаведено възражения или фактически твърдения, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.327, ал.1 от ТЗ вр. с чл.200, ал.1 от ЗЗД и чл.294 от ТЗ вр. с чл.86 от ЗЗД, за осъждане на ответника, да заплати на ищеца сумата от 5956.03лв., от която 5129.60лв., представляващи стойността на доставени 16.03 тона пшеница тип “лимец“ по фактура №383/30.01.2018г. и 826.43лв., представляващи мораторна лихва върху главницата за периода от 14.02.2018г. до 16.09.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда-11.10.2019г. до окончателното плащане на вземането.

В исковата молба се твърди, че през м.ноември 2017г. страните постигнали договореност за доставка на пшеница тип “лимец“ реколта 2017г., в изпълнение, на която ищеца доставил в базата на свързано с ответника дружество-“Креатив Инвест Груп“ ООД, пшеница от въпросния тип с ориентиловъчно тегло от 20 тона. Сочи се, след извършено от ответника

последващо претегляне, се установило, че доставеното количество е 16.03 тона, което той поискал да му бъде фактурирано. Сочи се, че на 30.01.2018г. ищецът издал фактура №383 за доставените 16.03 тона пшеница, на стойност 5129.60лв. Твърди се, че до ответника били изпратени фактурата и прогнозен сертификат за съответствие на продукт произведен по биологичен начин №1004824-1/8.9.2018г. издаден от SGS, след инспекция на площите засети с биологична продукция и сочещ приблизителното количество биологична продукция. Твърди се още, че след прибиране на реколтата и установяване на точното количество биологична продукция, прогнозния сертификат бил преиздаден като в него са отразени окончателните резултати. Поддържа се, че въпросният окончателен сертификат с №1004824-1.1/13.4.2018г. бил представен от ищецът на ответника. Сочи се, че на 02.05.2018г., чрез електронна поща ответникът уведомил ищеца, че сертификационна му организация отказва да признае фактурирания лимец, защото представеният сертификат от 13.04.2018г. не предхождал датата на фактурата. Сочи се още, че със същото писмо ответникът поискал анулиране на процесната фактура и издаване на нова такава с дата последваща тази на сертификата от 13.04.2018г. Поддържа се, че ищецът отказал, тъй като искането за анулиране на фактурата влиза в разрез със счетоводните стандарти. Твърди се, че ищецът отправил запитване до сертифициращата ответника организация, на което било отговорено, че тя не е поставяла условие за анулиране на процесната фактура. Поддържа се, че доставеното количество пшеница не е заплатено, както и че ответника не е упражнил правата си по чл.193-195 от ЗЗД вр. с чл.288 от ТЗ. Ето защо се претендира заплащане на цената на пшеницата в размер на 5129.60лв. и сумата от 826.43лв., съставляваща лихви за забава за периода от 14.02.2018г.-14 дни след издаване на процесната фактура до 16.09.2019г., както и лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

С депозираният от ответникът отговор на исковата молба, се поддържа становище за неоснователност на исковете, като се оспорват фактическите твърдения на ищеца за възникнало между страните облигационно правоотношение за доставка на пшеница тип “лимец“ реколта 2017г. Твърди се, че действително между страните са водени преговори за доставка на произведен от ищеца биологичен лимец, при условие, че се представи

съответния сертификат и ако той от своя страна закупи от ответника пшеница тип “спелта“ минимум за стойността на лимеца. Поддържа се, че страните така и не постигнали окончателно съгласие относно съществените параметри на доставката-цена и количество, поради което между тях не е възникнало твърдяното от ищеца облигационно правоотношение. Поддържа се още, че договор не бил сключен и защото ищецът не представил сертификат с валидност и дата на издаване, предхождаща датата на разтоварване на стоката в базата на трето лице в с.Новаково, както и поради непостигане на съгласие за доставка на спелта от ответника на ищеца. Сочи се, че процесната пшеница тип “лимец“ била разтоварена в базата на друго търговско дружество, а именно “Креатив Инвест Груп“ ЕООД в с.Новаково, което не съставлява изпълнение на договореност между страните, а самоинициатива на ищеца. Оспорва се и че разтовареното без договор в с.Новаково количество лимец е с качество на биопродукция, както и че представеният от ищеца сертификат, се отнася за процесната пшеница, като са развити подробни съображения. На следващо място се поддържа, че дори да се приеме, че между страните е възникнало правоотношение за доставка на 16.03 т. пшеница био-лимец, то ответникът своевременно е направил възражение по смисъла на чл.195 от ЗЗД, като уведомил ищеца, че желае да му върне стоката и го поканил да си я вземе от базата в с.Новаково, поради липса на договор и представен от ищеца сертификат, касаещ конкретната пшеница. Поддържа се, че въпреки постигнатата уговорка за обратно прибиране на лимеца, ищецът не предприел съответните действия, което станало повод ответникът да му изпрати писмо-покана от 26.06.2018г., придружено със снимки на лимеца и местонахождението на същия извън складовата база на “Креатив Инвест Груп“ ООД. Поддържа се още, че ищецът, изразил съгласие да вземе обратно лимеца от складовата база на третото търговско дружество в с.Новаково. Моли се за отхвърляне на предявените иски и присъждане на сторените съдебно деловодни разноски.

Отразено е в представеният по делото препис от Товарителница за автомобилен превоз от 24.11.2017г., че ищецът е доставил в базата на “Креатив Инвест Груп“ ЕООД в с.Новаково 20 тона пшеница био-лимец.

С Фактура №0000000383/30.01.2018г., препис от която е приет по делото, ищецът е осчетоводил продажбата на 16.03 тона органичен лимец на

ответника при цена от 5129.60лв. без ДДС.

По делото са представени преписи от Протокол от изпитване №102/19.08.2017г., Сертификат за съответствие на продукт, произведен по биологичен начин №1004824-1 от 08.09.2017г., който е преиздаден със Сертификат за съответствие на продукт, произведен по биологичен начин №1004824-1.1 от 13.04.2018г. от SGS, чрез които документи се удостоверява биологичният произход на произведеният от ищеца лимец.

Видно е от приетия препис от подписано с електронен подпис Писмо от 02.05.2018г., че представител на ответника е уведомил ищеца, че сертификат №1004824-1.1 удостоверяващ съответствието на предадените в полза на “Перун Фууд” ООД 16.03 т. лимец не предхожда датата на фактуриране на стоката, поради което сертифициращата организация на купувача отказва да признае съответствието на фактурираният лимец. Видно е още, че по настояване на въпросната сертифицираща организация, се иска съставяне на нова фактура, с последваща сертификата дата, както и на приемо-предавателен протокол. Писмото съдържа предупреждение, че ако не бъдат изпълнени исканията на ответника, той ще бъде принуден да върне стоката обратно.

По делото са приети преписи от водената между страните електронна кореспонденция по повод търговските им отношения.

Според заключението на ССч.Е, което се цени от съдът като компетентно дадено и неоспорено от страните, във водената от ищеца счетоводна сметка 303 са заприходени 16000 кг. биолимец, като към 24.11.2017г. няма данни за продадени количества от реколта 2017г. Фактура №383/30.01.2018г. е включена в дневника за продажби на ищеца и не е включена в дневниците за покупка на ответника.

По делото в полза на ответника са събрани и гласни доказателства, чрез разпит свидетелите Н.Т.Н. и К.И.И..

Въз основа на горното, въззивният съд намира следното:

С договорът за продажба продавачът се задължава да прехвърли на купувача собствеността върху вещь и да му я предаде срещу цена, която

купувачът следва да заплати и да приеме вещта. В общия случай, какъвто е настоящия, за сключване на договор за продажба на движими вещи, няма изискване за спазване на форма, като е достатъчно страните да постигнат съгласие за съществените елементи на договора-предмет, цена и срок.

В разглеждания казус първият от спорните въпроси, е дали страните са обвързани от договор за покупко-продажба на процесното количество биолимец или отношенията им са останали на фаза провеждане на преговори, без да са финализирани.

Съвкупния анализ на ангажираните по делото доказателства сочи, че между страните е сключен договор за продажба, като този факт най-ясно се потвърждава от съдържанието на изпратеното от ответника до ищеца Писмо от 02.05.2018г., според което извършената доставка в базата на “Креатив Инвест Груп“ ООД в с.Новаково 16.03 т. лимец е в полза на “Перун Фууд” ООД. Автентичността на въпросното писмо не е оспорена от ответникът, поради което документа в качеството си на изходящ от него частен свидетелстващ, се ползва с обвързваща доказателствена сила относно съдържащите се в него неизгодни за страната факти и обстоятелства. В случая писмото по същество съдържа признание, че страните са постигали уговорка за доставка и фактуриране от ищеца в полза на ответника на процесните 16.03 т. био лимец на цена от 320 лв. на тон. Факта, че с писмото се правят искания, касаещи документалното оформяне на доставката и съпровождащите я документи, не променя извода за наличие на сключен договор, за което както вече се посочи, не е необходимо спазване на определена форма. Ето защо и предвид съдържанието на останалите приети по делото писмени доказателства, съдът приема, че страните са обвързани от твърдения от ищеца договор за продажба.

Следващият спорен въпрос е дали процесната стока отговаря на договореното качество, съответно дължи ли ответника цената □, като според въззивният състав на съдът отговорът на този въпрос е положителен.

Представените от ищецът сертификати удостоверяват, че процесните 16.03 т. лимец са произведени по биологичен начин, съответно че отговарят договореното от страните качество. Дори обаче стоката да не притежаваше нужното качество, то ответника отново би дължал нейната цена, тъй като е

пропуснал в срока по чл.197 от ЗЗД да реализира правата си по чл.195, ал.1 от ЗЗД. В хипотезата на последната цитирана правна норма за разлика от общото правило формулирано в чл.87 от ЗЗД, правото за разваляне на договор за продажба на движима вещ с недостатъци, не се упражнява с едностранно изявление, а по съдебен ред, като то следва да се реализира в шестмесечен срок от доставката. Според представената товарителница доставката е извършена 24.11.2017г., съответно срока за реализиране на правата на купувача предвидени в чл.195 от ЗЗД е изтекъл на 24.05.2018г.

В заключение съдът намира, че претендираната продажна цена е дължима, тъй като страните са валидно обвързани от договор за покупко-продажба на процесното количество био лимец, като стоката е доставена на ответника на 24.11.2017г. в базата “Креатив Инвест Груп“ ООД в с.Новаково и е осчетоводена от ищеца с Фактура №0000000383 от 30.01.2018г. на стойност 5129.60лв., която не заплатена.

С оглед липсата на твърдения за изрично определен падеж на задължението за плащане на цената на пшеницата, съобразно разпоредбата на чл.327, ал.1 от ТЗ, ответникът е следвало да плати в момента на предаването на стоката или на документа, който му дава право да я получи, след което изпада в забава и дължи мораторна лихва. В процесния случай както вече се посочи стоката е получена на 24.11.2017г., но предвид диспозитивното начало в гражданския процес, дължимата лихва е за периода от 14.02.2018г. до 16.09.2019г. Изчислена от съдът с помощта на калкулатор за законната лихва от с-ма ”Апис-финанси”, мораторната лихва върху главницата от 5129.60лв. за посоченият период, възлиза на 826.43лв. В резултат от което претенцията на ищеца за заплащане на мораторна лихва, се явява основателна и следва да бъде уважена.

С оглед основателността на главният иск и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, върху цената на процесната пшеница, се дължи законна лихва, считано от датата на предяване на исковата молба.

По изложените съображения въззивният състав на съдът намира, че решението на първоинстанционния съд, следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, вместо което да се постанови ново, с което да се уважат предявените претенции.

При този изход на делото в полза на въззиваемият се дължат деловодните разноси за двете инстанции, чиито размер според представените доказателства възлиза на 1495.38лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3680 от 03.08.2020г. постановено по гр.д. №16356/2019г. по описа на Районен съд Варна, вместо което

ОСЪЖДА “Перун Фууд“ ООД, с ЕИК 204564267, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к.“Чайка“ №68, вх.“И“, ет.4, ап.10, представлявано от П.С.Ж. и П.Х.К., да заплати на “Ротаро“ ЕООД, с ЕИК 124540594, със седалище и адрес на управление: с.Одринци, общ.Добрич, ул.“Единадесета“ №14, представлявано В.Д.М., сумата от **5956.03лв.**, от която 5129.60лв., представляващи стойността на доставени 16.03 тона пшеница тип “лимец“ по фактура №383/30.01.2018г. и 826.43лв., представляващи мораторна лихва върху главницата за периода от 14.02.2018г. до 16.09.2019г., **ведно със законната лихва** върху главницата, **считано от датата на завеждане на исковата молба в съда-11.10.2019г.** до окончателното плащане на вземането, както и **сумата от 1495.38лв.**, представляваща деловодни разноси за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____